

Леприкони (перша частина)

Казки ірландські

Леприкони — це веселі, працюючі, хитрі маленькі духи, що виконують всю кравецьку та швейну роботу для фейрі, часто їх можна побачити на заході сонця під живоплотом, поки вони шують та співають. Вони знають усі таємниці прихованих скарбів, і якщо їм сподобається людина, вони приведуть її до місця в форті фейрі*, де закопаний горщик із золотом. Вважається, що сім'я, яка зараз проживає поблизу Каслері, дивно розбагатіла завдяки послугам дружнього Леприкона. І ця легенда передавалася багатьма поколіннями як встановлений факт.

Жив колись собі один бідний хлопець, один із предків тої сім'ї, який щодня возив свій віз із дерном туди-сюди та й заробляв тим скільки міг. Але він був дивним хлопчиком, дуже мовчазним і примхливим, і люди казали, що його фейрі підмінили, бо він не займався спортом і майже ні з ким не розмовляв, а проводив ночі, читаючи старі уривки книжок, які він підбирав доки десь блукав. Єдине, чого він прагнув понад усе — це розбагатіти, змогти кинути той старий віз з дерном й жити в мирі й тиші на самоті, в оточенні самих тільки книжок, у чудовому будинку з садом.

Ось він і прочитав у старих книгах, що Леприкони знали всі місця де сховане золото, і день у день він видивлявся маленького шевця, і прислухався до стукоту його молотка, коли той сидів під живоплотом, ремонтуючи взуття.

Нарешті одного вечора, якраз коли сонце зайшло, він побачив маленького хлопчика під листом щавлю, який працював, одягнений у все зелене, з трикутним капелюшком на голові. Тож хлопець зіскочив з воза й схопив його за шию.

"От і не втечеш від мене, — прокричав він, — доки не скажеш мені, де знайти заховане золото!"

"Заспокойся, — сказав Леприкон, — не кривдь мене, і я тобі розкажу, що знаю. Але ж дивись, якщо захочу, то можу тебе скривдити й сам, бо маю на те сили. Та не буду цього я робити, бо ми з тобою розлучені колись кузени. Тож тому що ми з тобою близькі, я буду добрим до тебе і покажу місце, де заховане золото, яке ніхто не зможе забрати окрім фей чи того, в кому тече їхня кров. Ходімо зі мною до старого форту Ліпеншоу, де й заховані ті скарби. Але поспіши: як тільки червоне сяйво сонця зникне, з ним пропаде і золото, і ніколи ти вже його не знайдеш."

"Ходімо тоді", — сказав хлопчик, посадив Лепрекона на віз і вирушив у путь. За мить вони опинилися біля старого форту, і зайшли вони туди крізь двері в кам'яній стіні.

"А тепер озирнися навколо", — сказав Леприкон, і хлопець побачив землю, вкриту золотими монетами і срібним посудом, і всього було так багато, що, здавалося, там лежали багатства всього світу.

"Тепер бери, що хочеш, — сказав Леприкон, — але поспішай, бо якщо ці двері зачиняться, ти ніколи не покинеш це місце живим".

Тож хлопець назбирав повні руки золота й срібла й кинув їх у візок. І вже було повертався він, щоб взяти ще, аж раптом двері зачинилися з таким грохотом, ніби вдарив грім, і стало так темно, ніби вночі. І хлопчик більше не бачив Лепрекона, і не встиг навіть подякувати йому.

Тож він подумав, що краще негайно поїхати додому зі своїм скарбом, а коли він прийшов і залишився наодинці, то підрахував свої багатства та всі яскраво-жовті золоті монети, яких вистачило на викуп для короля.

І був він дуже мудрий, і нікому не сказав про скарби, але наступного дня поїхав в Дублін, поклав багатства в банк і виявив, що тепер він справді багатий, як лорд.

Тож наказав він побудувати гарний дім із просторими садами, і мав слуг, і карети, і книжок досхочу. І зібрав він навколо себе всіх мудреців, щоб дали вони йому знання джентльмена. І став він великою та могутньою людиною в країні, де пам'ять про нього

й досі шанують, а його нащадки живуть до цього дня багатими та процвітаючими, бо їхнє багатство ніколи не зменшувалося, хоча вони і віддавали багато бідним людям, і відомі перш за все доброзичливістю добрим серцем.

*Форти фейрі — це залишки кам'яних кіл, фортець, пагорбів або інших круглих доісторичних осель в Ірландії. З пізнього залізного віку до ранніх християнських часів мешканці острова будували круглі споруди із земляними валами або ровами. Іноді вони увінчалися дерев'яними частоколами та дерев'яними каркасними будівлями.

Вупізка з книги "Ancient legends, mystic charms, and superstitions of Ireland, lady Francesca Speranza Wilde", 1887

Переклад Краснікова К.М., редактор Погребняк-Горбачова О.А